

σταθερός

σταθερός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. σταθερός], σταθερός· που δείχνει αποφασιστικότητα και εμμονή στις ιδέες του, που δεν υπαναχωρεί: «είναι σταθερός άνθρωπος και τον εμπιστεύονται όλοι». Επίρρ. **σταθερά**·

- αργά αλλά σταθερά, βλ. λ. αργά·

- έχει σταθερή δουλειά, βλ. λ. δουλειά·

- έχει σταθερό χέρι, βλ. λ. [χέρι](#)·

- πατάει σταθερά στα πόδια του, βλ. λ. πόδι·

- σταθερός χαρακτήρας, βλ. λ. [χαρακτήρας](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας